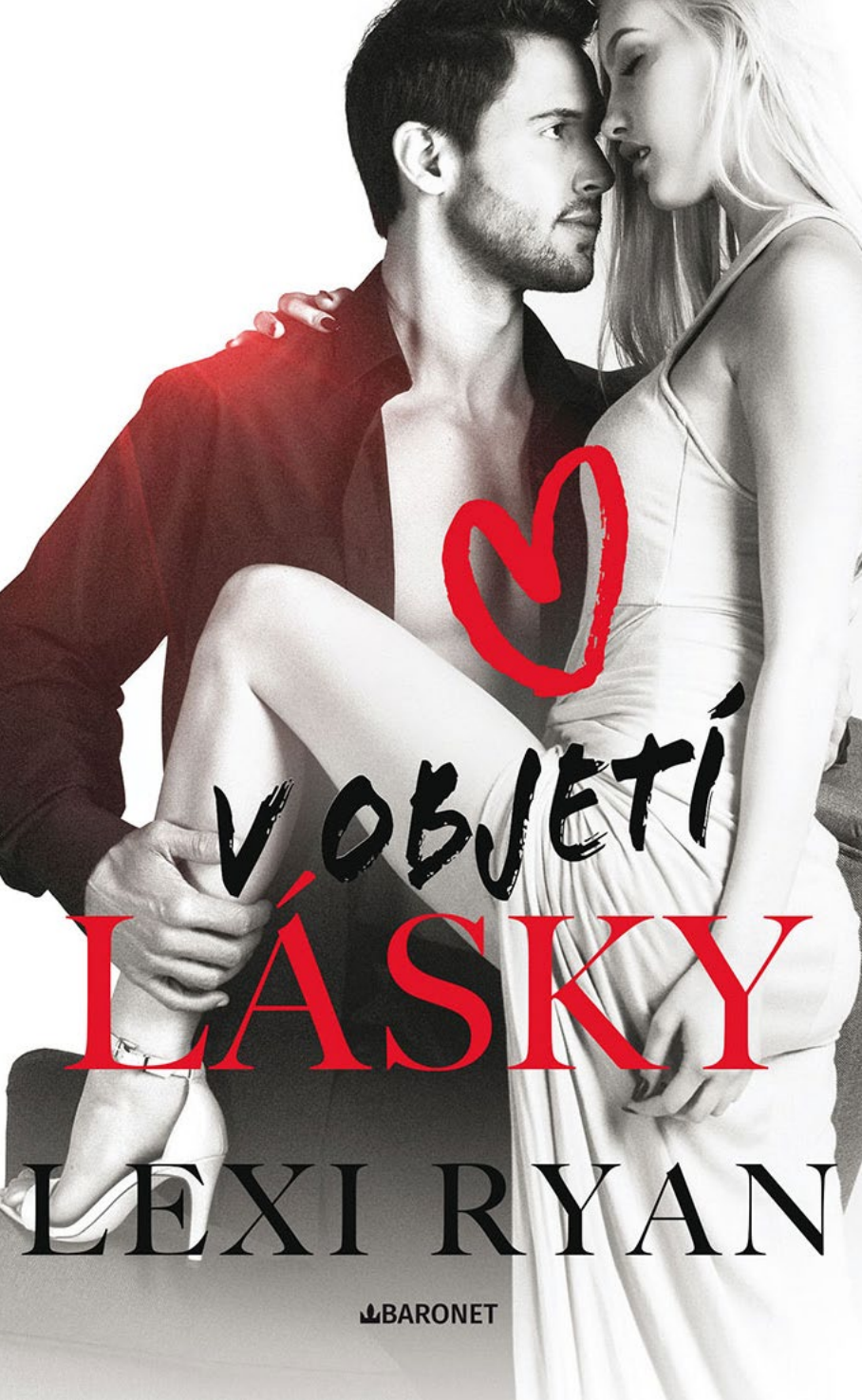

V OBJETÍ

LÁSKY

LEXI RYAN

BARONET

V objetí lásky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Lexi Ryan

V objetí lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

V OBJETÍ
LÁSKY

V OBJETÍ LÁSKY

Chlapci z Jackson Harbor 4

LEXI RYAN

 BARONET

*Věnováno slečně Mary.
Pro tebe cokoli, holčičko.*

O KNIZE

*Sex na jednu noc se svým šéfem neměla nikdy v plánu.
Ani to, že se zamiluje...*

Ty drby jsou pravdivé. Jsem sexy troska s otřesnými výsledky v lásce. Svobodná matka. Co má smůlu. Jo, nic dobrého se o mně neříká.

Kdyby to nejtěžší na stěhování domů do Jackson Harbor byly kecy lidí, bylo by to v pořádku. Prošla jsem se vztyčenou hlavou horšími problémy, než jsou deset let staré pomluvy.

Spletla jsem se. Nejtěžší na tom všem je odolat svému šefovi. Brayden Jackson je zosobněním vysokého, tmavého a pohledného muže. A díky neuváženému sexu na jednu noc, který jsme spolu prožili před sedmi měsíci, přesně vím, o co přicházím, když ho odmítám. O každý. Lahodný. Centimetr.

Ale musím se starat o svého syna a udržet si práci, takže odolávám dál.

Až do chvíle, kdy moje smůla pokračuje a já na jednu nemám se svým milovaným čtyřletým potomkem kde bydlet. Zrovna o Vánocích. Kvůli synovi přijímám Braydenovu nabídku, abychom bydleli u něj. Moje zábrany postupně padají. Kdyby byl Brayden chytrý, utekl by, protože je jen otázkou času, než si uvědomí, že má na víc.

Ledaže by mě moje smůla pro jednu zavedla někam, kde mám být.

PROLOG

Molly

OTEVŘU OČI A OCITNU SE VE HŘEJIVÉ SPLETI končetin a peřiny.

Kdy se zase uvidíme?

Tuhle otázku mi položil, když jsem usínala. Ve stavu postkoitálního blaha mě ta slova rozesmála. Něco jsem zamumlala a nechala ho, aby mě objímal, zatímco mě postupně pohlcoval spánek.

Cítím se tak v bezpečí, obklopená jeho teplem. Nechci se pohnout, ale zůstat nemůžu. Ta slova mi zní v hlavě jako ozvěna. *Kdy se zase uvidíme?*

Teď, když už nejsem opilá rozkoší ani v deliriu z mnohonásobných orgasmů, mě ta otázka vzrušuje i děsí. Přála bych si být někým jiným. Kéž bych mohla něco slibovat a chopit se příležitosti. Ale nejsem. Mám svá tajemství a priority, které souvisí s tím malým chlapcem spícím u mé nejlepší kamarádky. Brayden se o Noahovi nesmí dovědět. Nikdo se o něm nesmí dovědět. Ale to nic nemění na faktu, že nechci, aby tohle skončilo. Ještě ne.

Teplé světlo, které do hotelového pokoje proniká dveřmi z koupelny, je dostatečně jasné, abych mu vi-

děla do tváře – stín hustého strniště, pootevřené rty. Jeho svalnatá paže mě objímá, mozolnatá ruka mi leží na boku a letmý dotek jeho dechu na mém krku je tak sladký, že mám chuť zase zavřít oči. Jenže nemůžu. Protože tahle noc byla chyba. Strašná, neuvážená, hloupá, *slastná* chyba, na kterou budu myslet ještě hodně osamělých nocí.

Vyklouznu z jeho objetí a z obří postele uprostřed luxusního newyorského hotelového pokoje. Když sbírám z podlahy podprsenku, abych si ji oblíkla, třesou se mi ruce.

Pomalu, opatrně se otočím, abych se na něj ještě jednou podívala. Jeho tvář je tak jemná – jako by spánek smazal ty jeho typicky ostré rysy a přísný výraz, které jsem si s Braydenem Jacksonem spojovala vždycky. Jeho chladné chování se dnes v noci vůbec neobjevilo. Vyřídili jsme pár oficiálních záležitostí, aby mi představil práci. Ale pak jsme začali pít a já ho přistihla, jak se mi dívá na ústa. Najednou byl profesionální Brayden minulostí, jen vzpomínkou na muže, kterému bych se obvykle ubránila, protože by mi připadal moc vážný a upjatý. Ale tenhle spící Brayden? A ten Brayden, co má v sobě dvě piva a culí se, když si barman myslí, že jsme pár? Na to bych potřebovala mít železnou vůli, abych odolala – typ vůle, o které jsem nikdy netušila, že ji budu potřebovat.

Odtrhnu od něj oči a hledám na podlaze kalhotky.

Přejeđu nohou pod hranou postele, abych zjistila, jestli nejsou pod ní. Kde jsem si je vlastně svlíkla? V mysli se mi vystřídá několik obrázků. *Jeho palce zaháknuté do černé krajky. Jeho ruce, které mi kalhotky stahují z boků. Jeho ústa...*

Přivřu oči a otočím se ke dveřím, k místu, kde jsem si svlíkla šaty. Vklouznu do nich a zapnu si je, aniž

bych se otáčela. Těmihle dveřmi musím odejít. Když se podívám na pevný hrudník nebo na vypracované nohy, které se rýsují pod příkrývkou, nejsem si jistá, jestli to zvládnu. Už jsem poznala, jak příjemná byla ta váha jeho těla, jak mě jeho strniště jemně škrábalo na krku a prsou a... *níž*. Už vím, jak jsem se málem rozplynula z pohledu jeho temných očí.

Dojdu si pro kabelku u minibaru a přehodím si ji přes rameno. Na chvíli se zastavím s rukou na klíce a modlím se, aby mi odpustil, aby pochopil, že tuhle práci potřebuju a že včerejší noc byla chyba. Opatrně otevřu dveře, vyklouznu na chodbu a rychle odejdu od svého nového šéfa a nejžhavější noci svého života.

Brayden

ROZESPALE SE po ní natáhnu a zjistím, že postel vedle mě je prázdná. Posadím se. „Molly?“ Rozsvítím lampičku a prohlédnu si pokoj. Její oblečení je pryč. Stejně tak i její kabelka. Promnu si oči. *Sakra*.

Seberu džíný z podlahy a hledám po kapsách mobil. Poslala mi zprávu.

Molly: Děkuju ti za včerejší večer. Jsi milý chlap, ale já chci tuhle práci. Já tu práci POTŘEBUJU. A to znamená, že tohle se nesmí opakovat.

Hodiny u postele ukazují, že jsou dvě ráno, ale já jí stejně odepíšu.

Já: O práci se nemusíš bát, ať se rozhodneš jakkoli. Včerejší noc nemusí znamenat nic, co nechceš, aby znamenala.

Odložím mobil, promnu si obličej a zalezu zpátky do postele. *Do hajzlu*. Nemůžu uvěřit, že jsem ji neslyšel odcházet. Řekl jsem snad něco, co ji vyděsilo? Opravdu si myslí, že ji kvůli tomu, co se stalo, vyhodím?

Když mi zabzučí mobil, rychle ho popadnu.

Molly: Byla to chyba. Moc se omlouvám.

Zase ho odložím, posadím se na okraj postele a sevřu si hlavu v dlaních. Chyba. Jestli ona byla chyba, tak je to asi ta jediná chyba, co jsem kdy chtěl udělat.

KAPITOLA JEDNA

Molly

O sedm měsíců později

TŘI HLAVNÍ DŮVODY, proč nespát se svým šéfem:

Důvod 1: Protože bez ohledu na to, jak dobře vypadá v obleku, budete vždycky – *vždycky* – myslet na to, jak dobře vypadal uprostřed té masivní postele v luxusním hotelu, s jednou svalnatou nohou zamotanou do peřin a žhavým pohledem, zatímco jste si rozepínaly podprsenku.

Důvod 2: Když se tváří vážně a má ten intenzivní výraz v očích, budete si představovat, že vzpomíná na tu noc nebo po vás zase touží. Ve skutečnosti jste tu příležitost zabily ve chvíli, kdy jste se vytratily, a další hřebíček do rakve jste zatloukly, když jste ho ve snaze, aby se držel dál, obvinily z toho, že vás najal jen proto, aby vás dostal do postele. *Fakt skvělý nápad.*

Důvod č. 3 (jako by dva nestačily): Ačkoli jste dostatečně silné na to, abyste odolaly intenzivní přitažlivosti, nejste si jisté, jak odolat *jemu*, protože jste s ním *často*. Způsob, jakým staví rodinu na první

místo. Jak se málokdy usmívá, ale když ano, rozzáří tím celé okolí. Způsob, jakým se chová k vašemu malému chlapci, jako by byl tou nejcennější věcí na světě. Způsob, jakým vás nutí toužit po věcech, které jste dřív nepotřebovaly.

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptá se Brayden, ale já jsem tak zaujatá důvodem číslo jedna a vzpomínkami na opálenou kůži na bílém prostěradle, že ho opravdu *neposlouchám*. Vůbec.

Kousnu se do tváře, přikývnu a snažím se vzpomenout si, proč za mnou Brayden přišel do zadní části Jackson Brews. „Ty trička se ti nelíbí,“ řeknu, ale stále jsem tak pohlcená vzpomínkou na jeho ústa, až moje slova zní jako vrnění.

Brayden se zamračí. „Nemáš *průser*, Molly.“

Zavrtím hlavou, snažím se vzpamatovat a jsem víc než vděčná, že si můj vzrušený tón spletl s nervozitou. Neochotně odtrhnu pohled od Braydena a podívám se na nová trička Jackson Brews vystavená na druhém konci baru – nebo na to, co z nich zbylo. Prodávají se rychle. „Levi je schválil.“

„Proč jsem si myslel, že je dobrý nápad nechat ho dělat marketing?“ Rozhlédne se po baru a jeho oči spočinou na každém ze zaměstnanců ve zbrusu nových tričkách. Na přední straně je logo Jackson Brews a na zadní straně nový slogan, který jsme s kamarádkami vymyslely na dámské jízdě.

Jackson Brews

Bar. Pivo. A... ach, bože... ti BRATŘI.

Levi si myslel, že ten slogan je k popukání. Jake se jen usmál a pokrčil rameny. Ethan obrátil oči v sloup a Carter se zazubil a podíval se na mě ve stylu: Ty to

znáš.“ Nemyslela jsem si, že bude Brayden z toho návrhu přímo odvařený, ale když s mými rozhodnutími nesouhlasí, obvykle se drží zpátky. *Tentokrát ne.*

„Jak myslíš, že se v tom tričku budou cítit Nic s Avou?“ zeptá se.

Odfrknu si. Je skoro roztomilé, když si myslí, že by se drahým polovičkám jeho bratrů ta trička nelíbila. Jako kdyby nebyly na své sexy Jacksonovy muže pořádně pyšné. „A kdo myslíš, že mi s tím nápadem pomohl? A hned ty trička chtěly. Dokonce i Ellie jedno dostala.“ Ellie, která momentálně s Levim Jacksonem sice *není*, ale je do něj očividně zamilovaná. Všichni víme, že se k sobě každým dnem vrátí natrvalo.

Brayden se zamračí. „To si děláš srandu.“

Směju se. „Bude to v pohodě.“ Pak udělám začátečnickou chybu – natáhnou ruku a stisknu mu paži.

Kristepane. Jeho bicepsy se pod mým dotekem napínají. Můj život by byl mnohem jednodušší, kdyby tenhle muž ráno tolik necvičil. To prostě není fér. Vždyť vede *pivovar*, proboha.

Když jsem pro Braydena pracovala jako manažer prodeje pro severovýchod, přibrala jsem během prvních dvou měsíců pět kilo. Všichni si myslí, že je to ta nejúžasnější práce na světě – pracovat pro rostoucí pivovar, který vyrábí řemeslná piva – ale ve skutečnosti se jedná o objíždění barů, popíjení a pojídání mastných jídel, zatímco se snažíte kupce přesvědčit, aby Jackson Brews zařadili na svůj výčep.

Bratři Jacksonové se nějak vzpírají všem předpokladům. Myslím, že mají genetickou mutaci, která přeměňuje pivo na svalovou hmotu. To je jediné vysvětlení.

Brayden by měl být měkký na dotek a mít pivní břicho, které by mu viselo přes pásek. Místo toho je sa-

má pevná linie a sval. Jediná měkká věc na Braydenovi je jeho pohled, když mluví o své rodině. A jeho výraz, když jsme se spolu vyspali.

Při vzpomínce na jeho upřené tmavé oči, na ruce, které mě s úctou hladí po křivkách, a jeho tělo, horké a pozorné, ucítím po těle mravenčení.

Zaženu toužebný povzdech. *Přesně kvůli tomuhle se s šéfem nespí.*

„Je všechno připravený na ten čtvrtetní oběd v Yuseki?“

Přikývnu a odtáhnou ruku. Asi bych měla zavést pravidlo *nedotýkat se šéfa*. „Jo, všechno je zařízený.“

„Personál je zajištěný? Jídlo je objednané? Zádrhel s prostíráním je vyřešený a počet lidí potvrzený?“

Založím si ruce. „Snažím se neurazit.“

Pokrčí rameny a pomalu vydechne. „Omlouvám se. Starý zvyky.“

„Na tohle jsi mě najal. Ne proto, abys měl na talíři další hromadu úkolů.“

„Já vím. A věřím ti.“

„Tak se podle toho chovej,“ řeknu mírným tónem. Vzdát se kontroly není pro Braydena přirozené, ale neberu si to osobně. Jeho rodina si z něj pořád utahuje, že musí všechno řídit, a ohledně slavnostní otvíračky výcepu otravoval Leviho stejně tak, jako otravuje mě s banketem. A jako mladší bratr to má Levi asi mnohem horší.

Od mého přijímacího pohovoru během minulého jara jsem si všimla, jak se Braydenovi sourozenci snaží, aby práci víc delegoval na ostatní. Jeho sklonů k mikromanagementu jsem si zprvu nevšimla – když jsem pracovala přes tisíc kilometrů daleko – ale tady, blízko a osobně, nejdou přehlídnout.

„Jsi stejně nedůtklivý, pokud jde o byznys, jako Noah se svými kartičkami Pokémonů,“ podotknu.

Když zmíním svého syna, Braydenovi se rozzáří oči. „Kde je ten malý rošťák dnes večer?“

„Máma ho vzala do kina.“ To znamená, že mám volný večer bez dětí – kdysi vzácná příležitost, která se teď, když bydlím ve stejném městě jako moje máma, stala běžnější. Dneska jsem v banketních prostorech odpracovala dalších deset hodin, takže mám v úmyslu využít večer k tomu, abych vypila pořádné pivo a vychutnala si Jakekovy smažené speciality.

„Jak to klapě s Veronicou?“

Když zmíní chůvu mého syna, ženu s vlastním novorozencem, usměju se. „Noah ji má moc rád. A malý Jackson...“ Zavrtím hlavou. „Noahovým nejnovějším úkolem je přesvědčit mě, že potřebuje vlastního bratříčka.“

Braydenovo obočí vystřelí až do vlasů.

Obrátím oči v sloup. „Klid. Tahle děloha má zavřeno.“

Braydenův bratr Jake se samozřejmě najednou objeví u mého stolu s pivem a jídlem. A těká mezi námi očima. „Proč se bavíte o tvoji děloze?“

„Noah chce bratříčka.“ Vytrhnu mu z rukou talíř se smaženým kozím sýrem, protože nehodlám na ty hříšné kousky medového nebe čekat ani minutu. „To se nestane.“ Strčím si kousek do pusy a zasténám. „Jak to děláš, že jsou tak zatracený dobrý? Zaprodals duši nebo co?“

Jake si povzdechne. „Vážně chceš znát tajemství dobrého jídla?“

„A je to tady.“ Brayden zaúpí a překříží paže.

„Ne, fakt,“ řekne Jake.

Nakloním hlavu na stranu a zvážím cenu této informace. „Proč si připadám jako Eva, které podávají jablko?“

Jake na mě mávne prstem. „Nesnažím se dělat jídlo s nízkým obsahem tuku, sacharidů, sodíku a podobně. Prostě dělám jídlo z čerstvých surovin, ať je to cokoli.“

„Jsem důkaz tvé snahy.“ Zamračím se na svou černou sukni. Polovina ostatních sukní už mi nesedí a takhle se stala mou novou oblíbenou, protože je dostatečně pružná, abych do ní schovala přidaná kila. „V tuhle chvíli se buď budu muset vzdát jídla z baru, nebo si koupit nový šatník. A protože mám žalostný zůstatek na účtu a mlsný jazyk,“ strčím si do pusy další kousek a zavřu oči, „moje dieta začíná zítra.“

Jake se na mě přísně podívá. „Hele, vím, že je prohraný boj říkat ženě, že nemusí hubnout – to je jako mluvit do zdi. Ale udělej mi laskavost a nedovol, aby tě Ava slyšela mluvit o dietě, jo?“

Zamračím se. Ava je Jakeova žena a moje nevlastní sestra. Je drobná a dokonalá a momentálně má nejrozsáhlejší bříško na světě. Poslední věc, se kterou by si měla dělat starosti, je její váha. „Proč ne?“

Jake zavrtí hlavou. „Cítí se oplácaná. Nepomohlo jí ani to, že jí jeden z teenagerů v divadle řekl, že nosí dítě ‚ve stehnech‘.“

Trhnu sebou. „Au.“

Brayden se na bratra zamračí. „Snad jí nedovolíš věřit těmhle kecům?“

„Dovolit jí? Jako bych snad mohl ovlivnit, co si myslí?“ Jake zavrtí hlavou. „Nedívej se na mě takhle, Braydene. Každý den říkám své ženě, jak je krásná, ale můj názor se asi nepočítá.“ Jeho odfrknutí vyjadřuje, jak moc ho *to* znechucuje.

Zaženu smích a vyklouzne mi velmi trapné odfrknutí. „Kluci jsou tak roztomilí a bezradní.“

„Ale jinak je s ní všechno v pořádku? Dítě je v pořádku?“ zeptá se Brayden.

Jake se rozzáří. „Bez ohledu na to, co si Ava myslí o svém těle, jde všechno parádně.“

„Molly, tady jsi!“

Všichni se otočíme a uvidíme, jak se za mým bytým Tomem Ecklesem zavírají vchodové dveře. Ten se vydá k mému stolu a trousí za sebou sníh.

„Doufal jsem, že tě tu zastihnu,“ pronese Tom. Prohrábne si rukou tmavé vlasy poseté vločkami.

„Měl bych se vrátit za bar,“ řekne Jake a kývne na Toma. Podle změny jeho výrazu poznám, že se mu můj domácí nelíbí. *Vítej do klubu.*

Upřu pohled na Braydena a doufám, že uslyší mou tichou prosbu a nenechá mě samotnou. Asi to funguje, protože Brayden se posadí do boxu naproti mně. „Zdravím, Tome,“ zamumlám a můj hlas je tenký. „Copak se děje?“

Když Tom trénoval dívčí volejbalový tým na střední škole, vypadal jako milý chlap. A vypadal jako milý chlap, když souhlasil, že mi pronajme malý dvou-pokojový domek po své zesnulé babičce na západní straně města. *Kéž bych mohla říct, že i minulý týden vypadal jako milý chlap, když po mně vyjel a já odmítla. Jenže milí kluci vám bez dovolení nesahají na zadek a neříkají vám, že jste namyšlená kráva, když jim sdělíte, aby odprejskli.*

„Zdravím, Braydene,“ poví Tom. „Jen si potřebuju na moment promluvit s Molly.“

Brayden zvedne bradu a díkybohu nejeví známky toho, že by chtěl odejít. „Ahoj, Tome. Jasně, klidně mluv.“

Tom si sundá koženou bundu a přehodí si ji přes ruku, zatímco přesune pozornost zpátky ke mně. „Hele, promiň, že ti to dělám, ale do konce týdne budu potřebovat, abyste s Noahem vypadli.“

Zamžikám a mám pocit, že jsem špatně slyšela. Neřekl přece...

„To ji chceš vystěhovat s týdenní výpovědní lhůtou?“ zeptá se Brayden.

Tom se ušklíbne. „To není *vystěhování*. Jen potřebuju, aby se přestěhovala. Neudělal bych to, kdybych nemusel. Ale moje neteř se příští pondělí vrací zpátky do města a potřebuje někde bydlet.“

„Ale říkals...“ Nabídl mi pronájem domu své babičky a pověděl mi, že tam s Noahem můžeme zůstat, jak dlouho budeme potřebovat. Dokonce se choval, jako by mi projevil velkou laskavost, když mě „nezavázal smlouvou“, a přesvědčoval mě, že ji stejně nebudu potřebovat, protože se mi jeho sourozenci stejně chystají dům prodat.

„Hajzle,“ zamumlá Brayden. „Kam mají jít?“

Tom zvedne defenzivně dlaně a všimnu si, jak instinktivně před Braydenem couvne. „Moje neteř je těhotná a moje sestra ji tu chce mít zabydlenou ještě před Vánocemi. Otec dítěte je mimo hru a my se jen snažíme pomoci mladý holce.“ Koukne po mně. „Ty to přece chápeš.“

Chápu to, protože jsem svobodná matka, nebo...? „Potřebuju víc než týden.“

V jeho pohledu je něco krutého, když si mě prohlíží. Vidím v jeho očích zbytky hněvu. *Namyšlená kráva*. „Kéž by to dopadlo jinak.“

Přál si, abych ho nechala, když se snažil nemotorné objetí proměnit v osahávání mého zadku. *Přál si*, abych před ním roztáhla nohy. Měl pocit, že na to má právo, a teď se mi snaží pomstít.

„Doufám, že se můžu spolehnout na to, že to tam po vystěhování bude stejně pěkné, jako když ses nastěhovala,“ podotkne.

Obtočím prsty kolem sklenice a pořádně si loknu piva, abych mu ho nevychrstla do obličeje. Moc dobře ví, kolik jsem toho za ty tři krátké měsíce v domě udělala. Ví, že jsem svůj volný čas využila k tomu, abych strhala staré tapety a vymalovala a odstranila starý otrhaný koberec, abych odhalila původní dřevěnou podlahu. Tvrdil, že to všechno nakonec dopadne v můj prospěch a že je jen otázkou času, kdy se jeho sourozenci budou cítit duševně připraveni pustit babiččin dům. Veškerá práce, kterou jsem do něj vložila, by se vyplatila, kdyby mi ho prodali.

Jsem takový idiot.

„Jsi pěkný hajzl, Tome,“ zamručí Brayden.

Tom mezi námi těká pohledem a jeho výraz se pomalu mění v úšklebek. „Aha, už to chápu.“ Zamrská mezi námi prstem. „Už chápu, jak jsi tu práci dostala, Molly. Typický.“

Ublíží mi to tak, jak zamýšlel, ale snažím se to na sobě nedat znát. „Žárlíš?“

„Okamžitě vypadni z mého baru,“ zavrčí Brayden a mě zajímá, jestli si Tom všiml, že má Brayden ruce sevřené v pěst.

Tom se jen ušklíbne a navlíkne si svůj kabát. „Malá rada? Být tebou, tak se na to radši vykašlu.“

Pak se otočí ke dveřím a Brayden vyskočí z boxu. Stihnu ho čapnout za ruku. „Nech ho.“

Cítím jeho zatnuté svaly, ale *naštěstí* neudělá ani krok. Nepotřebuju, aby Brayden bojoval moje bitvy. Věděla jsem, do čeho jdu, když jsem se stěhovala zpátky do Jackson Harbor – věděla jsem, že pověsti, jako je ta moje, se nedá uniknout jen proto, že je to už osm let.

Brayden se ke mně otočí, teprve když Tom vyjde ven z baru. Chvilí si mě prohlíží a pak se posadí zpátky do boxu. „Co budeš dělat?“

Zakroutím hlavou. *Do Vánoc zbývají tři týdny a on nás vyhazuje.* Noah byl tak nadšený, že bude na Vánoce v domě s krbem a komínem, aby mohl Santa přijít „tím správným způsobem“. A já to nadšení bláhově přižívovala tím, že jsem mu vyprávěla o všech těch skvělých věcech, které budeme dělat. Teď mu budu muset říct, že svátky strávíme v hotelu.

„Jediná věc, kterou můžu udělat.“ Odstrčím jídlo, protože chuť se rozplyne spolu s mými plány na pohodový večer. „Je začít balit... a najít si bydlení jinde.“

„Nemůžu uvěřit, že to fakt udělal. Hovado.“

„Je to tak, jak to je.“ Polknu emoce, které se derou na povrch. *Nevyšiluj.* „Ale děkuju, žes tu zůstal, když přišel. Bylo hezký mít tady...“ *Kamaráda.* Nahlas to neřeknu. Ani nevím, jestli mě Brayden považuje za svou kamarádku. Jsem jeho zaměstnankyně. Jsem žena, se kterou se kdysi vyspal. Jsem nevlastní sestra jeho švagrové. Ale jestli jsme kamarádi? Možná je divné, že jsem s ním v New Yorku tak snadno skočila do postele, ale při představě, že bych ho nazvala „kamarádem“, se cítím příliš zranitelná.

Typická Molly.

Možná jsem se za posledních osm let nezměnila tolik, jak bych si ráda myslela. Tom si to zřejmě taky nemyslel, jinak by po mně nevyjel.

„Kdykoli,“ řekne Brayden.

Nelíbí se mi, jak mi pátrá ve tváři; jako by viděl moje myšlenky a všechny ty rozbité kousky, které skrývám pod fasádou hezké holky. Zvednu pivo ke rtům, ale obrátí se mi žaludek, takže ho zase odložím. „Uvidíme se zítra v kanceláři?“ zeptám se, jen abych změnila téma. Protože je to vážně stupidní otázka. Brayden není ten typ, co by nepřišel. Nikdy.

Přikývne. „Budu tam.“

Přehodím si kabelku přes rameno a zamířím k baru, abych mávla na Jakea, že chci platit.

„Molly?“

Otočím se na Braydena, který se na mě mračí.

„Na tohle nemusíš být sama.“

Zavírám oči před nabídkou, která se v těch slovech skrývá. Pomůže mi. Celá jeho rodina se přidá a pomůže. To Jacksonovi totiž dělají. On mi to nedluží. Nedluží mi nic. A přesto...

„Na co nemusí být sama?“ zeptá se Jake a podá mi účet.

Brayden se otočí k bratrovi. „Domácí ji vykopnul. Má se vystěhovat do týdne.“

„To je ale debil,“ zamumlá Jake.

Brayden souhlasně přikývne, ale já je sotva vnímám. Až příliš se soustředím na představu Noahova obličeje, až mu budu muset říct, že se naše vánoční plány změnily. Kdyby máma zrovna neprodala dům a nepřestěhovala se do malého bytu, mohla bych zůstat u ní.

Ale při představě, že bych měla spát v domě svého nevlastního otce, ucítím v krku žluč. Možná je to požehnání, že takovou možnost už nemám, protože bych to udělala. Udělala bych to, pokud by to znamenalo, že Noahovi zařídím Vánoce, které si vysnil. I kdyby to znamenalo čelit démonům, před nimiž deset let utíkám.

KAPITOLA DVĚ

Brayden

„A JSME TADY.“ Zavedu mámu do nového výčepu Jackson Brews. Nechtěla ho vidět, dokud nebude hotový, a po měsících stavby jsme se konečně všichni dočkali. Ve čtvrtek nás čeká slavnostní otevření a já chci, aby viděla podnik věnovaný našemu otci, než ho představíme veřejnosti.

Když si prostory prohlíží, vykulí oči – dlouhý bar z leštěného ořechu s okrajem z neopracovaného dřeva, vysoké kulaté stoly rozmístěné kolem řady oken s výhledem na přístav, tmavou dlažbu a tlumené tyrkysové stěny. Všimá si každého detailu a emoce v jejích očích mě naplňují nevyslovitelnou hrdostí.

„Co myslíš?“ vypravím ze sebe.

V prostoru mezi otevřenými policemi na obou koncích baru je velká tabule s nabídkou a pod ní je umístěna pamětní deska.

*Na památku milovaného Franka Jacksona,
který se nebál jít za svými sny.*

Máma si přiloží dlaň na hrudník. „Tvůj otec by na tebe byl nesmírně pyšný.“

„Tohle všechno je jen díky němu.“ Můj hlas zní jako smirkový papír. Sobecky jsem rád, že jsem se rozhodl přivést sem mámu samotnou, místo abych z toho dělal rodinnou záležitost. Moji sourozenci dostanou příležitost slavit s ní při oficiální otvírače.

Máma zavrtí hlavou. „Ale ne, Braydene. Tohle je tvoje zásluha – je to díky všem mým dětem, ale hlavně díky tobě a Jakeovi, samozřejmě. Všechna ta tvrdá práce, kterou jste odvedli, proměnila malý sen vašeho otce v něco většího. Ani by si to nedokázal představit.“ Oře si tváře od slz. „A teď je součástí toho odkazu i Levi. Váš otec by byl vážně pyšný.“

Dveře od kuchyně se rozltnou a kolem nás se mihne hlava s tmavými vlasy na neposedném těle. „A stejně mě nechytíš!“ vřeští Noah.

Za ním se vynoří Molly a doslova září, zatímco se snaží polapit svého syna. „Chceš se vsadit?“

Noah zatočí a chystá se vrhnout za bar, ale Molly ho stihne čapnout. Chytne ho za pas a otáčí se s ním dokola. Noah se hihňá jako blázen. „Rychlejc. Rychlejc.“

Jsem si vědom toho, že máma stojí vedle mě – a sleduje, jak se na Molly dívám – a snažím se na sobě nedat nic znát. Mollyina láska k Noahovi se odráží v její tváři, která je díky tomu nejen krásná, ale i rozzářená. Možná je to tím, že jsem zrovna myslel na svého otce, nebo tím, že jsem sem přivedl mámu a moje emoce jsou ve střehu, ale být svědkem pouta mezi Molly a Noahem se mnou něco dělá. Připomíná mi to, že to není jen krásná žena, kterou jsem si jednou v noci odvedl do svého pokoje. Není to jen moje zaměstnankyně. Je to krásný a vrstevnatý člověk, který se stal středobodem mého života, ať už o tom ví, nebo ne.